

Uresničene sanje.

(V spomin na babico. — Spisal Tone Tonejevič.)

»Kaj pa vam je, babica, da ste danes tako otožni?«
»Tako vprašam nekega jutra svojo najboljšo zaščitnico, ko pride iz svoje sobe nenavadno zamišljena in čmerna.

»E, e; slabo je, slabo! Če se res zgodi kaj takega, ne vem, kaka bode«, odgovori ženica in sede poleg mene h gorki peči.

Nekoliko časa molčiva. A mene vedno nekaj šegeče: »Vprašaj babico, kaj ji je; dobra je in vse ti razodene, le ne odjenjaj.«

Malo pokašljam in zvedavo vprašam: »Babica, kaj ste preje rekli, da se nam bo slaba godila? Oh, mene tako skrbi. Kaj pa je, povejte vendar.«

»E, čudne stvari se mi podé po sivi glavi. Saj bi ti ne povedala, a ker se ravno tebe tiče in ker vem, da si v šoli razumen, povem vendar-le, da ne skrbiš za-me.«

»O prosim, dobra babica, saj sem že deset let izpolnil, vse bom umél.«

»No, dobro. Le poslušaj. Nekaj čudnega se mi je sanjalo. In nič ne bi dejala, če bi bila včeraj govorila kaj jednakega, a tako nenavadnih prizorov še nisem gledala v sanjah. Daj Bog, da se ne uresniči. — Morebiti veš, da te imam jaz najrajša. Glej, po noči so pa tebe vzeli tuji ljudje in bridke solze so tekale po mojem velem licu. Sedim namreč pri peči, kakor sedaj, — tako se mi je sanjalo — in ti skačeš po sobi. Oče in mati so od doma. Kar zaropoče nekaj v veži, in v hišo stopi dolg, kosmat, grd mož. Svetlo pogleda okoli sebe in naglo te popade in zbeži iz sobe. Jaz zajokam in — se zbudim. Ker pa sanje velikokrat kaj pomenijo, zato se bojim, da bi se ti kaka nesreča ne zgodila.«

»O, ne bojte se za-me«, odgovorim. »Nihče me ne vzame! Vedno hočem pri vas ostati. In oče pravijo, da sanje nič ne povedó.«

»Da bi le res bilo«, pripomni babica pomenljivo.

Dolgo se že pogovarjava. Meni pa nikakor noče v glavo, da bi mogel kdo biti tak, da bi me vzel sta-

rišem. A hotelo je drugače biti. Babičine sanje so se uresničile, le ne tako grozovito. Kako se je to zgodilo, vam takoj povem.

Po kosilu sedimo vsi domači: babica, oče, mati in jaz pri peči. Zunaj brije burja, da se večkrat kak oster viž-viž-viviž začuje v gorko sobo. Ne pogovarjamo se dolgo, kar zadrda nekaj za hišo in za malo časa se ustavi voz pred vežjo. »Vè, vè«, zavpije nekdo.

Hitro skočim k oknu, in veselega prizora!

Raz voz stopa velik, bradat, a prijazen mož — moj stric. Oče in mati hitita vèn, babica ostane pri peči, in jaz jo uberem od okna za babičin hrbet.

Kmalu pridejo v hišo stric, trgovec v bližnjem mestu. Hitro sežejo babici v roko in mene pobožajo po licu, rekoč:

»Le sèm, danes greš z menoj!«

»Ne vem, kako bo«, pravijo oče, stopivši v sobo, »danes je premraz.«

»Saj bo na gorkem pri nas«, odgovoré stric.

»Ne, ne, tega mi ne smete vzeti«, potegne se babica za-me.

Nato prinesó mati hleb kruha in jedi. Vsi sedejo za mizo in pričnó živahen pogovor. Dolgo poslušam, kdaj pride kaka beseda name, a nič ni. Nestrpen začnem torej babico vpraševati, če grem res v mesto, zakaj meni je jako ugajalo stričevo govorjenje, in babica se mi je skoro zamerila, ker je branila. — Kar se začuje klic:

»No, Tonček, ali greš z menoj? Oče in mati te pusté in babica te že pogreša za jeden dan. Jutri se nazaj pripeljeva.«

»Dà«, rečem tiho.

»Kako?« vprašajo stric.

»Če me pusté, že grem. Samo napraviti se moram.«

»Je že dobro. Kadar se napraviš, potem greva«, pravijo stric. »Kaj ne, mati«, nadaljujejo obrnjeni proti babici, »za danes ga pustite?«

»Ako že ni drugače, naj pa gre; ali rada bi ga imela doma.«

Nato še dovolita oče in mati, in jaz moram brž dobiti praznično obleko. Še nikoli se za cerkev nisem

tako hitro napravil, kakor danes. Brž sem omit in v novih hlačah še hitreje. A stric nočejo vstati od mize. Tolikrat grem k mizi, da se pokažem, a nič ni.

»Le potrpi!« Tako me tolažé oče. »Kmalu gresta.«

Naposled se vendar vzdignejo stric in v spremstvu skrbne babice gremo ven. Oče napregajo, babica mi pa šepne na uho:

»Glej, sanje so se uresničile. Mož, velik in bradat, je prišel po te. Vzame te meni, ali le za jeden dan. Hvala Bogu, da se je tako srečno izteklo. — Zdaj pa na voz in jutri pridi za gotovo nazaj.«

V hipu sedim na vozu pri preprijaznem stricu, ne meneč se za mrzlo burjo. Še jedenkrat mi stisne mila babica roko in — voz zdrči v dve uri oddaljeno mesto. Kako je bilo tam, vam pa povem morebiti ob drugi priliki.

Mravlji.

(Basen.)

Zvečer sta se se sešli mravlji, sosedi v mravljišču.

»Joj, kakó sem zdelana«, reče prva, »ves božji dan sem prevlačevala košček sladkorja, pa ga nisem mogla spraviti do dóma; na sredi poti sem ga morala pustiti.«

»»A takó, ti misliš drobtinice od sladkorja, ki ga je razsula neka deklica tam na cesti? Pa kakó je to, saj je bilo polno majhnih koščkov tam...««

»Da, ali jaz sem se lotila največjega.«

»»Brezumnica««, reče druga, »»vidiš, jaz pa sem nosila le bolj majhne koščke; le pojdi pogledat, kakšen kup jih je! Seveda, ti hočeš vse najedenkrat. Nu, pa imaš. Boš saj vedela za drugikrat!««

Siluška.

